

Certs complements d'objecte (III)

ELS complements d'objecte —incloent-hi els preposicionals—, que normalment són representats per un grup nominal (o bé per un pronom), poden ésser també representats per un infinitiu o bé per tota una oració subordinada (anomenada aleshores completiva, perquè completa el sentit del verb). L'única limitació que coneix aquesta possibilitat —representació del complement d'objecte per un infinitiu o una subordinada— és determinada pel significat del verb, que no admet en alguns casos aquesta mena de complements. Així, verbs com *tardar* o *vacillar*, amb què es poden construir frases amb un complement representat per un nom o per un infinitiu, no semblen admetre que ho sigui per mitjà d'una oració subordinada.

En el cas dels complements d'objecte introduïts per una preposició normalment admesos o explicats, és a dir, els dels verbs que regeixen les preposicions *a*, *en*, *i*, *de*, les regles de la construcció, quan aquests complements són infinitius o oracions subordinades, han estat ben fixades i figuren a totes les gramàtiques actuals (d'ençà de les de Fabra): davant els infinitius les tres preposicions indicades es redueixen a dues, *a* i *de* (amb canvi, per tant, de *en* per *a*), i davant les oracions subordinades, introduïdes per la conjunció, s'elimina la preposició, sigui la que sigui. Així, al costat de *M'exposo a un fracàs*, *S'entossudeix en la seva actitud* i *Es recorda d'aquell dia*, tenim, amb un infinitiu com a complement, *M'exposo a caure*, *S'entossudeix a no dir res* i *Es recorda d'escriure-li*, i amb una oració sub-

ordinada, *M'exposo que em diguin que no*, *S'entossudeix que li facin mal* i *Es recorda que ha de venir*.

No havent sabut trobar cap indicació sobre l'existència dels complements d'objecte introduïts per la preposició *amb*, tampoc no l'hem trobada, és clar, sobre el comportament d'aquesta preposició quan el complement és un infinitiu o una subordinada. Sembla haver-hi una certa vacil·lació entre el manteniment de *amb* i el seu canvi per *a* o bé per *de*. Vet aquí un exemple del primer cas: *El veia tan lluny, tan lluny de la mà, que somiar amb abastar-ne un era ximpleria* (Narcís Oller, *La febre d'or*, I, pàg. 242). Notem, d'altra banda, la diferència entre dues oracions com *Compto de tenir-ho llest demà* i *Compto amb tenir-ho llest demà*: en la primera *comptar* significa, usat amb règim directe, «calcular» o «preveure» i en la segona, amb règim preposicional, significa més aviat «confiar (en alguna cosa)». No sembla, per tant, arriscat d'afirmar que és vàlid el manteniment de la preposició *amb* davant els infinitius. En canvi, talment com fem quan es tracta de les altres preposicions, la suprimirem davant la conjunció *que* introduint una subordinada, tal com mostra aquest exemple del Fabra: *Compto que vindrà*. Diríem, anàlogament, *Somia que vindran dies millors*, *Es troba que no pot*. Notem, d'altra banda, que el conjunt *amb que* és una locució conjuntiva de valor condicional.